

De dollar is aan het einde van zijn Latijn



Column
Wim Boonstra

Vorige week stuurde de Amerikaanse minister Timothy Geithner van financiën een brandbrief naar het Congres. Daarin werd met tal van economische rampscenario's gedreigd als de Amerikaanse volksvertegenwoordiging niet akkoord zou gaan met het verhogen van het leenplafond van de federale overheid. Het Congres stemt hier niet zonder meer mee in, al zal er vlak voordat het echt zou misgaan wel een

akkoord worden gesloten.

De Verenigde Staten beginnen al met al steeds meer op België te lijken. Overheidsfinanciën die uit het lood liggen met in het geval van de Verenigde Staten een tekort van circa 9% van het bruto binnenlands product (bbp) en een snel oplopende staatsschuld. Daar komt bij dat Republikeinen en Democraten elkaar net zo politiek gijzelen als Vlamingen en Walen. Waar de Belgen tenminste nog als land een spaaroverschot hebben, kunnen de Verenigde Staten hun tekorten alleen nog financieren door in het buitenland te lenen of geld bij te drukken.

Reeds een jaar of zes geleden concludeerde de Amerikaanse econoom Larry Kotlikoff dat, als je alle toekomstige verplichtingen in de beschouwing betrok, de Amerikaanse overheid in feite al failliet was. Dat was ruim voor de crisis. De situatie is sindsdien nu niet bepaald verbeterd. Nu zullen de Verenigde Staten niet op de klassieke manier failliet gaan, zij

kunnen immers dollars blijven bijdrukken totdat de wereld erin verzuipt. Het is een kwestie van tijd voordat dit gebeurt.

Het is voor mij al een tijdje duidelijk dat wij de nadagen van het dollartijdperk meemaken. Dat betekent niet dat de wereld snel over zal gaan op een andere standaard. Er zijn namelijk nog geen goede echte alternatieven voor de dollar voorhanden. De euro kent zo zijn eigen problemen en de Europese politiek is er nog niet in geslaagd om deze op te lossen. Als neveneffect van het politieke gedoe rond de euro is deze munt lekker goedkoop, wat weer goed is voor de Duits export. Je krijgt af en toe de indruk dat men het expres doet. Met alle gevaren van dien, want het is zeer waarschijn-

Tegen de tijd dat de renminbi een rol van betekenis kan spelen, bedreigt India China's positie wellicht weer

lijk dat de eurozone ook dit jaar nog een paar keer in zwaar weer verzeild zal raken.

De valuta van die andere economische wereldmacht in wording, China, is nog op geen enkele manier kandidaat. Voordat de renminbi een serieuze rol gaat spelen als handels-, beleggings-, reserve- en vehikelvaluta zijn wij decennia verder. Daarbij zal China, evenmin als de eurozone overigens, nooit en te nimmer een dominante positie bereiken in de wereldeconomie die maar enigszins te vergelijken valt met die van het Britse Rijk tijdens de Gouden Standaard of met de positie van de Verenigde Staten vlak na de Tweede Wereldoorlog.

En tegen de tijd dat de renminbi een rol van betekenis kan spelen wordt de positie van China wellicht al weer bedreigd door die andere potentiële wereldmacht, India. Al met al geen recept voor mondiale wisselkoersstabiliteit.

Het is dan ook hoog tijd dat de wereldeconomie terugkeert naar een waardestandaard die niet

afhangt van één land. Een beetje zoals goud onder de Gouden Standaard, maar dan anders. Want aan het gebruik van goud als waardestandaard kleefden grote nadelen; het is niet voor niets dat de wereld ervan is afgestapt.

Beter is het om de SDR, de Special Drawing Rights een door het Internationale Monetair Fonds beheerde valutamand, nieuw leven in te blazen. Die mand moet dan wel worden aangepast, opdat de samenstelling van de SDR recht doet aan de relatieve krachtsverhoudingen in de wereldeconomie.

Met die vernieuwde SDR als anker, waar op zijn beurt grote valutablokken, gebaseerd op de dollar, een institutioneel versterkte euro, renminbi en op termijn wellicht de Indiase roepie aan zijn gekoppeld, kan de wereldeconomie een stuk stabielier worden.

.....
**Wim Boonstra is chiel
economist van Rabobank.**

